

— Մարդի՛կ, դուք ո՞վ եք, բարեկա՞մ թե թշնամի,— հարցուց Յովնան ուժով ձայնով մը:

Եւ այս խօսքին բարձրաձայն ծիծաղով պատասխանեց մարդ մը, որ իւր ընկերներէն բարձր էր հասակաւ:

— Եթէ բարեկամ չլինէիք՝ միթէ՞ ձեր ճամփուն վրայ՝ թեպէտ եղանակը այսչափ գուարճալի եւ այս վարդենեաց պարտեզս այսչափ գեղեցիկ՝ կը յուսա՞ր թէ այս ձիւնէ տաղաւարիս տակ բնակէիք, որ զձեզ դիմաւորենք. հա՛, հա՛, հա՛, հա՛:

— Կատակի ժամանակ չէ,— ըսաւ Յովնան,— ի՞նչ բան ունիք դուք հոս:

— Ես ալ ձեզ նոյն իրաւունքով կը հարցնեմ թէ դուք ի՞նչ բան ունիք հոս, մանաւանդ ես իրաւունք մը աւելի ունիմ ձեզմէ յամառ պահանջելու, որ մեր տունը փլուցիք եւ թերեւս մեզ մահուանէ ել ազատեցիք. վասնզի ո՛յ գիտէ թէ այս ձիւնը որչա՛փ պիտի տեսէ... բայց դուք, բարեկամք, բաւական բազմութիւն եք, ո՞ր այսպէս կ'երթաք, այս ձիւնիս, բութիս, հարսնիքի, ուրախութեան ըսեմ, սխալ չէ, վասնզի քաջ սասնցիք իրենց սիրական գէնքէն չեն բաժնուիր ունիցէ՛ առիթի մէջ:

— Այո՛, հարսնիքի կ'երթանք, Գուրգէն իշխան,— ըսաւ Յովնան լաւ մը զննելէն վերջ բարձրահասակ մարդուն դէմքը,— եւ ժամանակ չի կորցնելու եւ մեր գուարճութեան մասնակից լինելու համար հրամայեցէք մէկտեղ երթալ:

— Ո՞ր է ձեր արշաւանքը, եղբայր,— ըսաւ իշխանը լրջաբար եւ կամաց ձայնով:

— Մուշ:

— Մօ՞տ ենք: